

לדה | קריאת השבת וישראל

לקבלת התורה, מורשה קהלתו ונחלתו בלי מצרים, על ידי משה ואהרן ביום ד' והרועה הנאמן לצאן מרעייתו. הצורה המפורטת מזה לאישיהם היחידים היא מה שהם ערלים, נגד הקידוש והטוהר האישי אשר לישראל ונחלתו אות בריית קדש המליה, המתאימה לקידוש הזמן על ידי השבת, שהיא ברית עולם ואות לעולם, והם בפירוט ומשייכותם לא ישכנו במנוחתו, וכמו השכינה שמתוך המליה ואחריה בתהלים אלא אותם הנמשכים ומתקרבים וצווחים ומתוך דוע יעקב, היסודי הכללי, אשר גם בכל הנושאים חותמתה, בהרת. ולעומת כלטת חספה של אות מזה מחבטת אות האישיה בהבלעה, שבעיקר הכרעת המליה שכלפי הנויים, שאינם שייכים בשבת, החמורה המליה שכלפי הנויים, שאינם שייכים בשבת, החמורה

לשון תפלת שבת 'לא נתתו ד' אלהינו לפני הארצות ולא נתתנו מלכנו לעובדי פסילים וגם במנוחתו לא ישכנו ונחלתו מלכנו לעובדי פסילים כי החילוק וההבדל שבין ישראל וערלים' וכי, יש להסביר כי החילוק וההבדל שבין ישראל וערלים הוא משולש ביסודי: בעצם מהות תכנם לאומות העולם הוא משולש במעלה בפועל, בחתמת הקיבוץ, בתכונתם הממשית המתגלה בפועל, בחתמת צורתם העובדתית הנמשכת ומפורטת מזה באישיהם היחידים, וקידוש יסוד הזמן הקבוע בראשית שבת ומתנת המדת מיוחד הוא לישראל לעומת שלשת הצדדים האלה. חתך הקיבוץ הפנימי הוא של הנויים, במובנם המצטרף בנייהם בממשיות התקבוצתם, ובשייכותם מתוך כך אל ארצותיהם, ולא נתת להם ד' אלהינו אלא לישראל מסבע היצירה, ולא נתת להם ד' אלהינו אלא לישראל עמו, המיוחד לד' עם, במציאות אפיו העצמי הכללי בתוך עם, לעומת הנוי המצטרף בעובדת ההתקבוצת, באהבה חתונה הקבועה ומנוחלת להם מתוך תכנם המיוחד הזה, נגד התגלות התורה ועבודתה האלהית, הנתונה לישראל לעם-הנחלה, 'וממתה נחלאל', הרי היא מזה שהם עובדי פסילים, ולא הנחלת להם, מלכנו, הנחלת מעבודתו ופקודיו, אלא לזרע יעקב, שקראו יתו ואלו ומתוך סדר המשיה עת הנויים קבע לאנשי יתו את החתונת נאלתי הנויים, ונתתם אימת וקדש ונאמנות ושלום